

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 255/2026-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného V4 JURISTIC group, s.r.o., Furdekova 16, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 14C/25/2019-554 z 28. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným uznesením okresného súdu. Žiada, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v napadnutom konaní o zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti. O merite veci okresný súd rozhodol rozsudkom zo 4. decembra 2020 tak, že žalobe vyhovel, zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu a vysporiadal ho tak, že podiely žalovaných na tejto nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, ktorému uložil povinnosť zaplatiť finančnú náhradu žalovanej v sume 791,80 eur a sťažovateľke v sume 638,64 eur. Protinávrh žalovaných zamietol a náhradu trov konania stranám nepriznal. Po zrušení výroku o nároku na náhradu trov konania odvolacím súdom okresný súd uznesením z 9. februára 2022 žalobcovi priznal voči žalovaným v konaní o zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva a tiež v konaní o protinávru žalovaných o neplatnosť kúpnej zmluvy a určenie, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti nárok na náhradu

trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania okresný súd rozhodol uznesením zo 17. decembra 2024, ktorým žalovaným uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania 3 724,34 eur. Na sťažnosť sťažovateľky napadnutým uznesením zmenil sumu priznanej náhrady na 3 458,98 eur.

3. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že sťažovateľka namietala nesprávne rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, že ich protinávru nebola pridelená spisová značka, išlo len o ich procesnú obranu. Pokiaľ sťažovateľka namietala účelnosť jednotlivých úkonov právnej služby, okresný súd ich jednotlivo vyhodnotil a dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti jej námietok, ktorá sa odrazila v korekcii sumy náhrady trov konania. Ďalej konštatoval, že to boli žalované, ktoré sa rozhodli viesť súdne konanie, pričom počet úkonov právnej služby bol daný procesnou aktivitou žalovaných, ktoré využívali opravné prostriedky. Vyjadril nesúhlas s argumentáciou žalovaných, keď konštatoval, že nie je povinnosťou súdu protinávru prideliť osobitnú spisovú značku. Súčasťou rozhodovania v napadnutom konaní boli aj nároky na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a určenie, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti, čo bolo uvedené aj vo výrokovej časti rozhodnutia. Vo vzťahu k súdnemu poplatku uviedol, že po jeho zaplatení žalobcom nevznikol žiaden zákonný dôvod na jeho vrátenie, preto tvorí časť trov súdneho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie, ktoré ju spolu so žalovanou zaviazalo na náhradu trov konania prevyšujúce hodnotu sporu (priznanú náhradu za podiely na nehnuteľnosti, pozn.) je nespravodlivé v rozpore s jej označenými právami. Rozporuje skutočnosť, že žalobca bol v plnej miere úspešný, keďže sa vypořádávali len ich podiely, a nie celá nehnuteľnosť. S odkazom na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 457/2017 z 8. novembra 2017, II. ÚS 204/2023 z 9. augusta 2023 a sp. zn. II. ÚS 171/2023 z 24. augusta 2023 tvrdí, že napadnuté uznesenie, ktorým bola priznaná výška náhrady trov konania niekoľkonásobne prevyšujúca priznanú odplatu za spoluvlastnícke podiely je v rozpore s týmito rozhodnutiami ústavného súdu. Vychádzajúc z tejto argumentácie, sťažovateľka je toho názoru, že okresný súd postupoval v rozpore s právom na spravodlivý proces, keď sťažovateľke odmietol poskytnúť ochranu. Závery okresného súdu tak považuje za nedostatočné, arbitrárne, ktorými mal súd napadnutým uznesením porušiť základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň malo dôjsť aj porušeniu jej práv hmotnej povahy podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré považuje za arbitrárne a vecne nesprávne.

6. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu ako jedinej prílohy k sťažnosti konštatuje, že okresný súd vyhodnotil relevanciu námietok sťažovateľky správne, keď konštatoval, že v danom štádiu konania, už súd rozhodoval len o výške náhrady trov konania na základe právoplatného výroku rozsudku o nároku na náhradu trov konania, preto

argumentáciu týkajúcu sa spochybňovania miery úspešnosti v spore odmietol ako nedôvodnú. Ďalej konštatoval, že predmetom konania boli aj nároky na určenie neplatnosti zmluvy a určenie, že žalobca nie je vlastníkom nehnuteľnosti, čiže v súhrne tri nároky, v ktorých žalované úspešné neboli ani v časti. Vytýkané nepridelenie spisovej značky protinávru ústavný súd považuje za argument bez právneho významu. Navyše, vo výrokovej časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania bol špecifikovaný predmet konania, za ktorý prislúcha náhrada trov konania (bod 1.2 napadnutého uznesenia).

7. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala konkrétnymi rozhodnutiami ústavného súdu, ústavný súd po preskúmaní ich obsahu konštatuje, že tieto sa buď netýkajú výšky náhrady trov konania, ale samotného nároku na náhradu trov (I. ÚS 457/2017,) alebo nie sú aplikovateľné na prípad sťažovateľky z dôvodu rozhodovania o inom predmete rozhodovania, nie o trovách (II. ÚS 204/2023). Pokiaľ ide o rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 171/2023, podstatou tohto rozhodnutia bol nesprávne stanovený výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorý by bol relevantný v prípade, že by uvedené sťažovateľka namietala v sťažnosti proti rozhodnutiu o výške náhrady trov konania. Keďže sťažovateľka túto argumentáciu pred všeobecnými súdmi neuplatnila, ústavný súd ju považoval za neprípustnú a nespôsobujúcu arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia.

8. Sťažovateľka zároveň namietala aj účelnosť konkrétnych úkonov právnej služby, ktorá bola čiastočne korigovaná v rámci sťažnostného konania. Okresný súd sa s povahou a významom každého namietaného úkonu riadne zaoberal a sťažovateľke vysvetlil, prečo ten-ktorý úkon považuje za odôvodnený a účelne vykonaný, preto námietky sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodné. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka dostala zrozumiteľné a ústavne konformné odpovede na svoje námietky, ktoré okresný súd v napadnutom uznesení aj náležitým spôsobom odôvodnil.

9. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovaného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (z novšej judikatúry pozri napr. II. ÚS 153/2016, II. ÚS 566/2018).

10. Ústavný súd preto po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia a argumentácie v ústavnej sťažnosti dospel už pri jej predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

11. Nad rámec uvedených dôvodov ústavný súd dodáva, že protistrane priznaná náhrada trov konania korešponduje s postojom sťažovateľky k predmetu konania a jej procesnej aktivite vrátane

uplatnenia opravných prostriedkov, ako aj uplatnenia protinávrhu, preto nemožno považovať výšku náhrady za exces, a to aj napriek skutočnosti, že presahuje hodnotu vyporiadaných podielov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu